

*A lány veszélyes.
A legjobb fajtából...
A srác nem tud betelni vele.*

THE a kockázat RISK

BRIAR U

fine
selection

ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

THE
a k o c k á z a t
RISK

B R I A R U

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

Brenna

A RANDIPARTNEREM HÁROM PERCE KÉSİK. Én nem vagyok egy hisztis liba. Általában öt perc késés simán belefér, annyit még elnézek.

Hét percnél még nem írom le teljesen az illetőt, főleg, ha rám telefonál, vagy legalább egy SMS-ben közli, hogy késni fog. A forgalom néha rendszeren oda tud cseszni az ember terveinek.

Tíz percnél már igencsak fogytán a türelmem. És ha az az érzéketlen tuskó tíz percet késik, és még csak fel sem hív... hát akkor fel is út, le is út, bunkókám. Én már itt sem vagyok.

Tizenöt percnél már csak magamat hibáztathatom. Mi a francot keresek még mindig ebben az étteremben?

Vagyis jelen esetben falatozóban.

Itt ülök a Della'sban, ebben az 50-es évek stílusában berendezett étkezdében egy Hastings nevű kisvárosban, ami az elkövetkező két évben az otthonom lesz. Szerencsére legalább odáig eljutottunk, hogy már nem apa háza jelenti nekem az otthonot. Igaz, hogy egy városban élünk, de mielőtt belementem volna, hogy átjelentkezzek a Briar egyetemre (ahol apa a hokicsapat edzője), világossá tettem,

hogy nem költözöm hozzá vissza a házába. Már kirepültem a fészekből, és szeretném, ha ez így is maradna. Kizárt, hogy újra kitegyem magam apa tyúkanyós féltésének és borzalmas főztjének.

– Hozhatok még egy kávé, kedves? – kérdezi a göndör hajú, kék-fehér műszálas egyenruhát viselő pincérnő együttérző pillantással.

Király. Tutira levágta, hogy felültettek.

– Nem, köszönöm. Csak a számlát.

Amikor elmegy, előveszem a mobilom, és dobok egy SMS-t Summer barátnőmnek. Ez az egész az ő hibája, és ezért bűnhődnie kell.

ÉN: Felültetett.

Summer azonnal válaszol, mintha végig a telefonja mellett dekkolt volna a hírekre várva. Illetve dehogy „mintha”. Lefogadom, hogy így volt. Az új barinóm elképesztően kotnyeles.

SUMMER: Úristen! NEEEE!!!

ÉN: De.

SUMMER: Mekkora paraszt! Aaaaaanyira sajnálom, Bee.

ÉN: Mindegy. Nem meglepő. A focisták köztudottan segg-fejek.

SUMMER: Azt hittem, Jules más.

ÉN: Rosszul hitted.

Három pont jelzi, hogy Summer éppen ír valamit, de már előre tudom, mi lesz az. Egy újabb végeleáthatatlan mentegetőzés, amit most semmi kedvem elolvasni. Inkább kifizetem a kávémat, hazamegyek a pici lakásomba, és leveszem a melltartóm.

Hülye focista! Nem hiszem el, hogy kisminkeltem magam miatt. Igaz, hogy csak egy esti kávéról volt szó, de akkor is készültem rá.

A fejemet lehajtva kutatok apró után a tárcámban. Amikor árnyék magasodik fölém, biztos vagyok benne, hogy a pincérnő érkezett a számlával.

Tévedek.

– Jensen! – szólít meg egy pimasz férfihang. – Csak nem felültettek?

Legnagyobb rémületemre a pasi, akit legkevésbé akartam most látni, becsusszan velem szembe a bokszba.

Jake Connellyt mosoly helyett gyanakvó homlokráncolással fogadom.

– Te mit keresel itt? – kérdezem.

Connelly a Harvard hokicsapatának kapitánya, vagyis AZ EL-LENSÉG. A Harvard és a Briar riválisok, az apám pedig véletlenül pont az utóbbi csapat edzője. Már tíz éve dolgozik velük, és ezalatt három bajnokságot nyertek. *A Jensen-éra* – ezzel a címmel jelent meg nemrég egy cikk az egyik New England-i lapban, amiben egy teljes oldalon át lelkendeztek a Briar idej sikereiről. Sajnos a velem szemben ülő szupersztár miatt a Harvard sem panaszkodhat.

– A környéken jártam – feleli.

Zöld szemében vidámság csillog.

Amikor legutóbb láttam, ő és egy csapattársa a Briar hokicsarnokának lelátójáról próbálták kilesni a játékunkat. Nem sokkal később szétrúgtuk a harvardosok seggét a jégen, ami komoly elégtétel volt számunkra. Jó érzés volt visszavágni a korábbi vereség után.

– Mhm. Nyilván *pont* Hastingsben volt dolgod. Te nem Cambridge-ben laksz véletlenül?

– És?

– Az egyórányira van innen – villantok rá önelégült mosolyt. – Nem is tudtam, hogy egy örült zaklató követ.

– Ja, pont ezt csinálom.

– Ez hízelgő, Jakey. Rég bűvöltem el úgy valakit, hogy egy messzi városból átbumlizzon miattam.

Jake szája vigyorra húzódik.

– Figyi! Bármilyen dögös is vagy...

– Ó! Szóval csininek találsz?

– ...nem pazarolnám a benzinpénzt, hogy önként megtapasztaljam veled a golyóimat. Bocs, ha csalódást okoztam.

Beletúr a sötét hajába. Valamivel rövidebb, mint a múltkor, és az állát finom borosta borítja.

– Mármost, ha kicsit is érdekelnének a golyóid – felelem negédesen.

– Átvitt értelemben gondoltam. Az igaziakkal nem tudnál megbirkózni... *szépségem* – bújja.

Úgy elhúzom a szám, hogy kis híján begörccsölnek az izmaim.

– Most komolyan, Connelly. Miért vagy itt?

– Egy barátomat látogattam meg, és a hazaút előtt beugrottam egy kávéra.

– Van egy barátod? Ezt jó hallani. Láttalak a csapattársaiddal bulizni, de gondoltam, csak muszájból jópofiznak veled, mert te vagy a kapitány.

– Azért jópofiznak velem, mert baromi jó arc vagyok – vigyorog.

Bugyiolvastó. Így jellemezte egyszer Summer Connelly vigyorát. Esküszöm, a csaj betegesen rá van kattanva Connelly külsejére. Ha szóba kerül, csak úgy repkednek a szájából az olyan kifejezések, mint: szexepiltúltengés, petefészek remegtető, incsi-fincsi vagy szexi trófea.

Summerrel alig pár hónapja ismerjük egymást, és kábé harminc másodperc alatt vadidegenekből a legjobb barátnók lettünk. A csaj egy másik egyetemről jött át hozzánk, miután az előző helyén véletlenül leégette a lányszövetség házának egy részét – hogy az ördögbe ne imádnék egy ilyen örült nőszemélyt? Amúgy divattervezést tanul, baromi vicces, és meg van róla győződve, hogy bejön nekem Jake Connelly.

Ezt benézte. A srác piszkosul jóképű, és zseniális hokis, de sajna a jégen kívül is szeret játszani. Persze ez nem annyira meglepő. Rengeteg sportoló egész háremet tart fent olyan csajokból, akiknek tökéletesen megfelel, hogy a) csak alkalmi szexre kelljenek, b) a pasi más nőkkel is kavargasson, c) mindig a második helyre szorulnak a srác által űzött sport után.

Én viszont nem vagyok ilyen. Az egyéjszakás kalandok nincsenek ellenemre, de a b és a c pont totál kizárt.

Arról nem beszélve, hogy az apám elevenen megnyúzna, ha összejönne AZ ELLENSÉGGEL. Apa és Jake edzője, Daryl Pedersen évek óta rivalizálnak egymással. Apa szerint Pedersen edző szabadidejében csecsemőket áldoz fel, és véráldozatot mutat be a sátánnak.

– Rengeteg barátom van – jegyzi meg Connelly, majd vállat vonva hozzát teszi. – Köztük egy igen közeli, aki történetesen pont a Briarre jár.

– Tapasztalatom szerint, ha valaki sok baráttal dicsekszik, általában pont az ellenkezője igaz. Túlkompenzál, ha érted, mire célzok – mosolygok ártatlanul.

– Engem legalább nem ültettek fel – vág vissza.

Lehervad a mosoly az arcomról.

– Engem sem – hazudom.

Csak hogy az asztalunkhoz lépő pincérnő egy pillanat alatt leleplez.

– Á, hát mégis csak ideért! – néz megkönnyebbülve Jake-re, majd elismerő pillantással nyugtázza a szemet gyönyörködtető látványt. – Már kezdtünk aggódni.

Mi? Fel sem tűnt, hogy szövetségest kaptam volna ebben a kínos szituban.

– Csúsósak az utak – biccent Jake a falatozó utcára néző ablaka felé.

A párás üvegen esőcseppek csorognak le, és a sötét égboltot villám fénye világítja meg egy röpké pillanatra.

– Ilyen időben muszáj óvatosan vezetni, ugye érti?

A nő buzgón bólogat.

– Esőben az utak rém vizesek tudnak lenni.

Nem mondom! *Az eső vizes.* Valaki hívja a Nobel-díj bizottságot!

Jake szája megrándul.

– Hozhatok valamit inni? – érdeklődik a pincéernő.

Figyelmeztető pillantást vetek Jake-re, aki önelégült mosollyal válaszol, és a nőre kacsint.

– Majd *meghalok* egy csésze kávéért... – hunyorog a nő névtáblájára – ...Stacy. És kérnék még egyet a duzzogó asszonykámnak is.

– Nem kérek több kávé, és nem vagyok a csaja – mordulok fel.

Stacy zavartan pislog.

– Tényleg? De hát...

– Ő a Harvard kémje, akit azért küldtek, hogy kifigyelje a Briar hokicsapatát. Ne barátkozzon vele, Stacy. Ő az ellenség.

– Ne túlozz, drágám! – kuncog Jake. – Ne is törődjön vele, Stace. Csak dühös rám, mert megvárattam. Két kávé, és talán egy kis pitét. Mondjuk egy szelet... – pásztázza a pulton sorakozó üveggel lefedett tálcák kínálatát. – A csudába, nem is tudok választani. Minden olyan finszinek tűnik.

– Te is – motyogja Stacy a bajsza alatt.

– Parancsol? – kérdez vissza Connelly, bár a mosolya elárulja, hogy mindent hallott.

A nő elpirul.

– Öhm... csak azt mondtam, hogy már csak barackos és pekándió maradt.

– Hmmmm – nyalja meg Jake az alsó ajkát.

Észbontóan szexi mozdulat. Az egész srácból csak úgy sugárzik a szex. Ezért is utálok annyira.

– Tudja, mit? Mindkettőből kérek egyet. Majd megosztozunk a kedvesemmel.

– Egy francot – vágom rá vidoran, de Stacy már úton van a pult felé Connelly királyfi hülye pitéjéért.

Basszus!

– Figyi! Szívesen elcsevegnék veled arról, mennyire béna a csapatod, de ma este túl fáradt vagyok a sértegetéshez.

Bár próbálom leplezni a kimerültségemet, a hangom eláru.

– Most hazamegyek.

– Még nem.

Az eddigi laza, csipkelődő hangnem hirtelen komolyabbra vált.

– Nem miattad jöttem Hastingsbe, de ha már így együtt kávézgatunk...

– Akaratom ellenére – vetem közbe.

– ...lenne valami, amit meg kéne beszélünk.

– Tényleg? – kérdezem.

Önkéntelenül is eluralkodik rajtam a kíváncsiság, amit szarkazmussal palástolok.

– *Csupa* fül vagyok.

Jake összekulcsolja a kezét az asztalon. Gyönyörű keze van. Nagyon-nagyon vonzó.

Bevallom, rajongok a szép férfikezekért. A kis kezek azonnal lelohasztanak, a túl nagy, vaskos mancsok elbizonytalanítanak. De Connellyé pont tökéletes. Hosszú, de nem csontos ujjak, széles, de nem túl húsos tenyér. A körmei tiszták, de két ujjperce vörös és repedezett, nyilván a hokitól. Nem látom az ujjbegyeit, de lefogadom, hogy kérgesek.

Imádom, ahogy a heges ujjak lágyan végigkarcolják a meztelen bőröm, megdörzsölik a mellbimbómat...

Elég! Connelly közelében nem engedhetek meg magamnak ilyen pikáns gondolatokat.

– Azt akarom, hogy tartsd magad távol a srácomtól.

Beszéd közben kivillan a foga, de amit látok, az nem mosoly. Ahhoz túlságosan vad.

– Kiről beszélsz? – kérdezem, bár pontosan tudom a választ.

Egy ujjamon meg tudom számolni, hány Harvard-játékossl volt dolgom életemben.

Josh McCarthyval egy harvardos bulin találkoztam, ahová Summer rángatott el. A srác hisztirohamot kapott, amikor megtudta, hogy Chad Jensen lánya vagyok, de később megbánta a viselkedését, és a közösségi médián keresztül bocsánatot kért. Azóta találkozgattunk párszor. McCarthy egy helyes, jópofa srác, aki pont alkalmas egy kis barátság extrákkal típusú viszonyra. Mivel Bostonban lakik, nem tud megfojtani a ragaszkodásával, és nem bukkan fel bejelentés nélkül a lakásomnál.

Ez nyilvánvalóan nem egy komoly, hosszú távú kapcsolat, és nem csak azért, mert az apám kinyírna érte. Igazság szerint Josh nem mozgat meg túlságosan. Nincs benne egy szikrányi szarkazmus, és amikor a nyelve épp nincs a számban, elég unalmas.

– Nem viccelek, Jensen. Ne szórakozz McCarthyval!

– Jesszusom, mamamaci, húzd vissza a karmaidat! Ez csak egy laza viszony.

– Laza – visszhangozza gúnyosan, mintha nem hinne nekem.

– Igen, laza. Megkérjem Sirit, hogy definiálja neked a fogalmat? A laza annyit tesz, hogy nem komoly. Baromira nem.

– Neki az.

– Az az ő baja – forgatom a szemem, de közben nyugtalanít Jake egyenes diagnózisa.

Szerinte McCarthy *komolyan* gondolja a dolgot.

Egek! Remélem, téved. Jó, igaz, hogy McCarthy egy rakás SMS-t küld, de csak akkor reagálok, ha valami szexi üzenetről van szó. A vicces videós linkjeire még egy LOL-t sem küldök soha, mert nem akarom félrevezetni.

De... talán mégsem fejeztem ki elég nyilvánvalóan a szándékaimat?

– Elegem van abból, hogy a kölyök úgy mászkál, mint egy szerelmes kiskutya – rázza meg a fejét bosszúsan Jake. – Totál kifordult magából, és ez az edzéseken is meglátszik.

– Ez sem az én problémám.

– A területi bajnokság kellős közepén vagyunk. Tudom, mit művelsz, Jensen, és jó lenne, ha abbahagynád.

– Mit?

– Ne szórakozz McCarthyval! Mondd meg neki, hogy nem érdekel, és nem akarsz többé látni. Vége.

Gúnyosan lebiggyeszttem a szám.

– Jaj, apuci! Ne légy már ilyen szigorú!

– Nem vagyok az apucid – vigyorodik el. – Bár lehetek, ha akarsz.

– Pfuj! Nem foglak „apucinak” hívni az ágyban.

Stacy, az időzítés nagymestere épp ebben a pillanatban érkezik meg az asztalunkhoz. Megtorpan, és a tálca vészjósón megbillen a kezében. Ahogy az edények összekoccannak, és Stacy előrelendül, lélekben felkészülök az arcomba loccsanó forró kávéra. De a pincérnők gyöngye szerencsére gyorsan visszanyeri az egyensúlyát, és így sikerül elkerülni a katasztrófát.

– Itt a kávé és a pite! – csiripeli, mintha nem is hallotta volna a be-
szólásomat.

– Köszönjük, Stacy – nyájaskodik Jake. – És kérem, ne haragud-
jon a kedvesem keresetlen stílusa miatt. Most már érti, miért nem vi-
szem túl gyakran emberek közé.

Stacy szégyentől piros arccal elhúz.

– Egy életre megsebezted szegényt a mocskos szexfantáziáiddal –
közli Jake, mielőtt nekiáll a pitéjének.

– Bocs, apuci.

Ahogy Jake a sütivel a szájában elvigyorodik, morzsák hullanak
vissza a tányérjára. Felvesz egy szalvétát.

– Nyilvánosan nem szólíthatsz így – néz rám huncut tekintettel.
– Tartogasd későbbre!

A másik szelet pite – ha jól látom, a pekándiós – érintetlenül áll
előttem, de én inkább a kávé után nyúlok. Kell még egy löket koffe-
in, hogy életet leheljek az agyamba. Nem jó ötlet Connellyvel mu-
tatkoznom. Mi van, ha meglátnak velem?

– Vagy talán McCarthynek tartogatom – vágok vissza.

– Nem, az nem fog összejönni – kap be egy újabb falatot. – Hi-
szen szakítasz velem, nem emlékszel?

Na jó, most már kezd elegendem lenni. Úgy rendezgeti itt a nemi éle-
tem, mintha lenne beleszólása.

– Ez nem a te döntésed. Ha járni akarok McCarthyval, akkor jár-
ni fogok velem. Ha nem akarok járni velem, akkor nem fogok.

– Jól van – rágja meg lassan a falatot, majd lenyeli. – Akarsz jár-
ni McCarthyval?

– Járnai? Nem.

– Remek, akkor egyetértünk.

Összprezelem az ajkam, majd kortyolok egyet a kávéból.

– Hmmm. Nem szeretek egyetérteni veled. Talán meggondolom magam a járással kapcsolatban... Megkérhetném, hogy legyen a pasim. Nem tudod, hol kapni manapság ígéret gyűrűt?

Jake levág a villájával egy darabot a pitéstésztából.

– Nem gondolod te meg magad. Öt perccel azután, hogy megszerzed, már túl is léptél rajta. Két oka lehet annak, hogy még mindig kefélsz vele – unatkozol, vagy így akarsz kiszúrni velünk.

– Na ne mondd!

– De bizony. Téged nem lehet sokáig lekötni. És ismerem McCarthyt – jó gyerek. Vicces, kedves, de ez neked édeskevés. A magadfajta nők nem a cukikra buknak.

– Már megint úgy teszel, mintha mindent tudnál rólam.

– Tudom, hogy Chad Jensen lánya vagy. Tudom, hogy bármi áron keresztbe tennél a csapatomnak. Tudom, hogy néhány héten belül nagy valószínűséggel a Briar ellen játszunk a területi döntőben, és a győztes automatikusan bekerül az országos bajnokságba...

– Mi leszünk azok – csicsergem.

– Azt akarom, hogy a játékosaim észnél legyenek, és csak a hokira koncentráljanak. Az a hír járja, hogy az apád megveti a mocskos trükköket. Az ember azt hinné, hogy ez a lányára is igaz – cicceg. – Erre te az orránál fogva vezeted szegény, cuki kis McCarthyt.

– Én nem verem át – csattanok fel ingerülten. – Néha találkozgatunk, és jól érezzük magunkat. Higgy, amit akarsz, de a döntéseimnek semmi köze az apámhoz vagy a csapatához.

– Én viszont mindig a csapatom érdekében döntök – feleli. – És most úgy döntöttem, hogy nem akarlak a játékosaim közelében látni.

Bekap még egy falat pítét.

– Basszus, ez isteni! Kérsz egy harit? – tartja felém a villáját.

– Inkább meghalnék, mint hogy a villádat a számba vegyem.

Connelly csak nevet.

– Megkóstolnám a pekánosat is. Szabad?

Döbbsen meredek rá.

– Te rendelted ezeket az istenverte pitéket! – robbanok ki.

– Hú, de harapós vagy ma, szépségem. Persze én is az lennék, ha felültetnének.

– Nem ültettek fel.

– Mi a neve és a címe? Ha akarsz, egy kicsit összeközelek a haját.

Úgy csikorgatom a fogam, hogy mindjárt elporlad.

Connelly bekap egy falatot az érintetlen süteményemből.

– Ne már! Ez még a másíknál is finomabb. Mmmm. Istenem, ez maga a mennyország.

A Harvard hokicsapatának kapitánya úgy nyögdecsel és sóhajtozik, mintha az *Amerikai pite* egyik jelenetét játszaná. Próbálok érzéketlen maradni, de az áruló szerv a lábam közt izgatottan bizseregni kezd Connelly szexhangjaitól.

– Most már elmehetek? – mordulok fel.

Várjunk csak! Miért is kérek én *engedélyt*? Senki sem tart fogva. Tény, hogy viszonylag jól szórakozom, de nem szabad elfelejteni, hogy mivel vádol ez a srác. Szerinte képes lennék lefeküdni a játékosával, hogy rontsam a Harvard esélyeit a Briarrel szemben.

Szeretem a csapatomat, de azért nem *ennyire*.

– Persze. Menj, ha akarsz. Csak előtte írd meg a szakító SMS-t McCarthynak.

– Bocs, Jakey, de nem parancsolgathatsz nekem.

– De igen. Azt akarom, hogy McCarthy a játékra koncentráljon. Szakíts velem!

Durcásan felszegem az állam. Jó, tényleg rendeznem kell a dolgomat Josh-sal. Azt hittem, világos voltam a kapcsolatunk természetét

illetően, de úgy tűnik, a srác többet gondol ebbe bele, ha a csapatkapitánya „szerelmes kiskutya”-ként jellemzi.

De akkor sem adhatom meg Connellynek az elégtételt, hogy bármilyen ügyben mellálllok. Ahhoz túlságosan kicsinyes vagyok.

– Nem parancsolgathatsz nekem – ismétlem, és egy ötdolláros dugok a félig üres kávéscsészém alá, ami fedezi a kávémat, Stacy borralóját és egy kis kárpótlást a ma este elszenvedett érzelmi megpróbáltatásokért. – Azt csinállok McCarthyval, amit csak akarok. Talán most rögtön rácsörgök.

– Mindig ilyen makacs vagy? – néz rám Jake összeszűkülött szemmel.

– Igen.

Mosolyogva kicsusszanok a bokszból, és felveszem a bőrdzsekiemet.

– Vezess óvatosan vissza Bostonba, Connelly! Úgy hallom, esőben vizesek lehetnek az utak.

Jake halkán felnevet.

Felhúzom a kabátom cipzárját, majd előrehajlok, a szám majdnem a fülét érinti.

– Ja, és Jakey!

Esküdni mernék, hogy elakad a lélegzete.

– Majd foglalok neked egy helyet a döntőre a Briar kispadja mögött.

MÁSODIK FEJEZET

Jake

FÉL TÍZ KÖRÜL JÁR, MIRE HAZAÉREK. A két hálósobás lakást, amin a csapattársammal, Brooks Westonnal osztozom, normál esetben nem engedhetném meg magamnak, még az Oilersszel kötött újonc szerződéssem sem. A négyemeletes ház legfelső szintjén levő pecó maga a luxus – profi konyha, hatalmas ablakok (még a plafonon is), terasz, és még egy privát parkolóhely is tartozik hozzá Brooks Mercedesének.

Ja, és mindez tök ingyen.

Brooksszal pár héttel az első egyetemi évünk kezdete előtt találkoztam egy csapattagoknak rendezett vacsorán, aminek az volt a lényege, hogy a játékosok még a szemeszter előtt megismerjék egymást. Azonnal összehaverkodtunk, és mire kihozták a desszertet, felajánlotta, hogy költözzek hozzá. Kiderült, hogy van egy plusz hálósobája a cambridgeporti lakásában – ami állítása szerint nekem egy fillérembe sem kerülne.

Ő addigra már megkapta a különleges engedélyt, hogy a kampuszon kívül lakjon. Határozott előnyökkel bír, ha valaki egy öregdiák

kőgazdag fia, akinek nem lehet nemet mondani, máskülönben apuka simán elzárja a pénzcspapot az egyetem felé. Brooks apja hamarosan nekem is elintézte, hogy a városban lakhassak. A pénz tényleg minden ajtót kinyit.

A lakbér hiányát kezdetben elleneztem, mert az életben semmi sincs ingyen, de minél jobban megismertem Brooks Westont, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy számára *minden* ingyen van. Egy napot sem dolgozott életében, hatalmas vagyomból gazdálkodik, és mindent ezüsttálcán nyújtanak át neki. A szülei (vagy valamelyik csicskájuk) kerestek neki lakást, és egy az egyben fizetik a lakbért. Ennek köszönhetően az elmúlt három és fél évben alapos betekintést nyerhettem a gazdag connecticuti fiúk mindennapjaiba.

Félreértés ne essék, nem szeretek potyázni – próbáltam beszállni a költségekbe, de Brooks és a szülei hallani sem akartak róla. Mrs. Weston szinte megdöbbsent, amikor az egyik látogatásuk alkalmával felhoztam a témát. Nektek a tanulmányaitokra kell koncentrálnotok, nem a számlákra – jelentette ki.

Majdnem elnevettem magam, mert mióta az eszemet tudom, mindig mindenért fizetnem kellett. Tizenöt évesen álltam először munkába, és amint megérkezett az első fizetésem, a szüleim elvárták tőlem, hogy hozzájáruljak a családi kasszához. Bevásároltam, fizettem a mobilszámlámat és a kábeltévét.

Nem vagyunk szegények. Apa hidakat épít, anya pedig fodrász, így leginkább az alsó középosztályba lőném be magunkat. Viszont sohasem dúskáltunk a pénzben, ezért első kézből megtapasztalni Brooks életstílusát elég megrendítő élmény. Már elhatároztam, hogy amint gyökeret eresztettem Edmontonban, és megkapom a profi szerződéssel járó díjakat, első dolgom lesz csekket írni a Weston családnak a többévnyi kifizetetlen lakbérre.

Miközben lerúgom a bakancsom, megzizzen a mobilom. Üzenet egy barátnőmtől, Hazeltől, akivel korábban együtt vacsoráztam a Briar egyik elegáns étkezőjében.

HAZEL: Épségben hazaértél?? Itt zuhog.

ÉN: Most léptem be az ajtón. Még egyszer kösz a vacsit!

HAZEL: Bármikor. Találkozunk a szombati meccsen!

ÉN: Jól hangzik.

Hazel válaszul küld pár puszilkodós emoji-t. Más srácok talán félreértenék a dolgot, de én nem. Hazellel általános óta ismerjük egymást, és teljesen plátói a viszonyunk.

– Hé! – kiált Weston a nappaliból. – Mindenki téged vár.

Kibújok a vizes kabátomból. Amikor beköltöztünk, Brooks anyja ideküldött egy lakberendezőt, aki gondoskodott mindenről, amit a fiúk még véletlenül sem vennének: ruhafogasról, cipőállványról, edénykampókról. A pasikat valahogy nem érdekli az ilyesmi.

Felakasztom a cuccaimat az előszobában, és bemegyek a nappaliba. Az amerikai konyhás helyiséget teljesen megszállták a csapattársaim: páran a nappaliban, páran az étkezőben üldögélnek, a maradékuk pedig a konyhapultnál vert tanyát.

Körbenézek. Nincs itt mindenki, de ebből nem csinállok ügyet, tekintve, hogy az utolsó pillanatban hívtam össze ezt a megbeszélést. Hastingsből hazafelé jövet végig Brenna gúnyos szavai csengtek a fülembe a döntőről, és azon aggódtam, hogy eltereli McCarthy figyelmét a játékról. Erről eszembe jutott, mi más tehet még keresztbe a srácainnak, és mivel a tettek embere vagyok, rögtön küldtem is egy körüzenetet: *Csapatgyűlés nálam. Most.*

A kezdőjátékosok nagy része – úgy hús srác – meg is jelent, ezért a szobába belépve különböző tusfürdők és after shave-ek illata csapja

meg az orrom, és némi izzadságszag, hála annak a néhány bunkónak, aki nem tusolt le indulás előtt.

– Sziasztok! – intek a csapatnak. – Kösz, hogy eljöttetek.

Válaszul pár bólintás, „nem gond”, és néhány mordulás érkezik. Az egyetlen, aki tudomást sem vesz rólam, az Josh McCarthy, aki a barna bőrkanapé közelében a falnak dőlve a telefonját bújja. Testbeszéde, megfeszülő válla csalódottságról árulkodik.

Brenna Jensen nyilván még mindig a farkánál fogva vezeti. A felismeréstől én is frusztrált leszek. McCarthy csak vesztegeti az idejét. Ő egy másodéves, jóképű kölyök, de nincsenek egy súlycsoportban Brennával. A csaj egy nehézbombázó. Az egyik legjobb nő, akivel valaha találkoztam, és igencsak nagy a szája. Amit néha jó lenne befogni, mondjuk egy másik szájjal... vagy egy farokkal, ami ki-be csúszkálna a vörös ajkai közt.

Baszki! Ezt sürgősen ki kell vernem a fejemből. Igen, Brenna lélegzetelállító, de éppen ezért totál kizökkenti az embert. McCarthy például fel sem emelte a fejét, mióta itt vagyok.

Hangosan megköszörülöm a torkom, mire ő és a többi mobilfüggő felém fordul.

– Ígérem, gyors leszek – vágok bele a mondandómba.

– Remélem is – bújja Brooks a kanapéről egy szál fekete melegítőalsóban. – Egy csaj vár az ágyban, és csak miattad hagytam ott.

Vágok egy grimaszt. Naná, hogy Brooks éppen szexelt. Állandóan azt csinálja. Nem, mintha én nem hoznék fel rendszeresen nőket a lakásba. Sajnálom az alsó szomszédokat a rengeteg lépcsőn fel-le dübörgés miatt. De legalább bulikat nem tartunk. A házibuli orbitális szívás – ki akarná, hogy szétbarmolják a pecóját? Erre vannak a diákszövetség házai.

– Kit érdekel? – szól be neki Dmitry, a legjobb védőnk. – Képzeld, én is az ágyból keltem ki. Csak éppen én aludtam, mert totál kipurcantam.

– Nagy ügy. Mind kipurcantunk – szólal meg Heath, az elsőéves balszélsőnk.

– Ja, D. Üdv a kifingottak klubjában – gúnyolódik az egyik végzős, Coby.

A szobát átszelve kiveszek a hűtőből egy üveg vizet. Megértem a srácokat. Brutális hónap áll mögöttünk. Az összes első osztályú csapat keményen tolja a területi bajnokságot, és a hokiban ez a legintenzívebb meccsidőszak. Mindenki arra hajt, hogy egyenes ágon bejusson az országos bajnokságba, vagy, ha ez nem jön össze, imádkoznak, hogy az eredményeik alapján beválogassák őket. Ezeken a heteken áll vagy bukik az egész szezon.

– Igen – csavarom le a kupakot az üvegről. – Mind fáradtak vagyunk. Én is alig bírom nyitva tartani a szemem az órákon, és a teszem egy merő zúzódás. Állandóan a hoki jár a fejemben, még éjszaka is stratégiákon agyalok.

Belekortyolok a vizembe.

– De ezt vállaltuk, és már csak pár lépés választ el a jutalomtól. A Princeton elleni meccs lesz az eddigi legkeményebb.

– Én nem aggódom miattuk – vigyorog önelégülten Coby. – Idén már egyszer megvertük őket.

– Még a szezon legelején – mutatok rá. – Azóta összeszedték magukat. A negyeddöntőben lesöpörték a Uniont.

– És? – von vállat Coby. – Mi is tarolunk.

Igaza van. Múlt hétvégén életünk talán legjobb teljesítményét produkáltuk. Csakhogy ez már az elődöntő, és nem babra megy a játék.

– Itt már nem háromból kettő jut tovább – emlékeztetem a sráco-
kat. – Ha veszítünk, kiesünk.

– Egy ilyen szezon után? – ellenkezik Dmitry. – Akkor is beválasz-
tanak az országos bajnokságba, ha nem jutunk be a területi döntőbe.

– Szerinted mi a jobb: ha a szerencsére bízzuk magunkat, vagy ha
automatikusan bejutunk? – kérdezem.

– Jó, igazad van, de...

– Semmi de – szakítom félbe. – Nem fogom arra építeni a stratégi-
ánkat, hogy talán elég jónak találnak majd minket a továbbjutáshoz.
Azt akarom, hogy a hétvégén szétrúgjuk a Princeton seggét, világos?

– Igen, uram – mormogja Dmitry.

– Igen, uram – visszhangozza pár fiatalabb játékos.

– Már kértem, hogy ne szólítsatok uramnak. Jézus!

– Akkor szólítsunk Jézusnak? – pislog Brooks ártatlanul.

– Ne! Csak azt akarom, hogy győzzetek. Győzzünk.

Olyan közel járunk hozzá, hogy szinte a számban érzem a siker
ízét.

Már vagy... basszus, már az idejét sem tudom, mikor nyert a Har-
vard utoljára egyetemi bajnokságot. Az én kapitányságom alatt biz-
tosan nem.

– Mikor nyertünk utoljára kupát? – kérdezem Aldrickot, a statisztikai
zseninket.

Az agya olyan, mint egy enciklopédia. Minden tényre emlékszik a
hoki világból, még a legjelentéktelenebbekre is.

– 1989-ben – feleli.

– 89-ben – ismétlem. – Csaknem három évtizede nem voltunk
országos bajnokok. A francba a Beanpottal és a területi bajnokság-
gal. Most a fődíjra hajtunk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Végignézek a csapaton. Legnagyobb bosszúságomra McCarthy megint a mobilját bújja, méghozzá leplezetlenül.

– Most komolyan, tudod te, mit műveltek éppen a farkammal, amikor összehívtad ezt a megbeszélést? – nyafog Brooks. – Csak anynyit mondok, hogy csokiszósz is szerepelt a sztoriban.

Pár srác elismerően huhog.

– Azért kellett ezt otthagynom, hogy végighallgassam a *Csoda a jégen*-beszédedet? Jól van, felfogtuk. Győznünk kell.

– Igen, győznünk kell. És *nem* engedhetünk meg magunknak semmilyen figyelemelterelést.

Először Brooksra vetek jelentőségteljes pillantást, majd ugyanezt megismétlem McCarthyval is. A másodéves meglepetten mered rám.

– Mi az?

– Ez rád is vonatkozik – nézek farkasszemet vele. – Ne kavarj Chad Jensen lányával!

McCarthy arcvonásai megfeszülnek. Nem félek attól, hogy valami nagy titkot árultam el a többieknek, mivel szinte biztos vagyok benne, hogy az égadta világon mindenki tud már róla és Brennáról. A srác sem fél eldicsekedni a hódításával. A mocskos öltözői beszélgetésekben ugyan nem emlegeti fel, de a szépségéről ódákat zeng. Megállás nélkül.

– Figyelj! Általában nem szoktam beleszólni, ki mit csináljon a farkával, de most csak pár hétről van szó. Addig azért csak képesek vagytok magatokon tartani a gatyátokat.

– Szóval addig senki sem szexelhet? – kiált fel riadtan Jonah, az egyik elsőéves. – Mert akkor *te* közlöd a csajommal a hírt.

– Sok szerencsét, kapitány. Vi totál szexmániás – vigyorog Heath Jonah barátnőjére utalva.